



Τριᾶντι Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τριᾶντι Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 27 Δεκεμβρίου 1892.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 25

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
 Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
 Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαυροῦ, (μετὰ εἰ-
 χόνων, μετάφρ. Β'.—ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, μυθιστορία Ἀλεξίου
 Μπουβιέ.— Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐκτωρὸς
 Μάλω, μετάφρ. Κ.

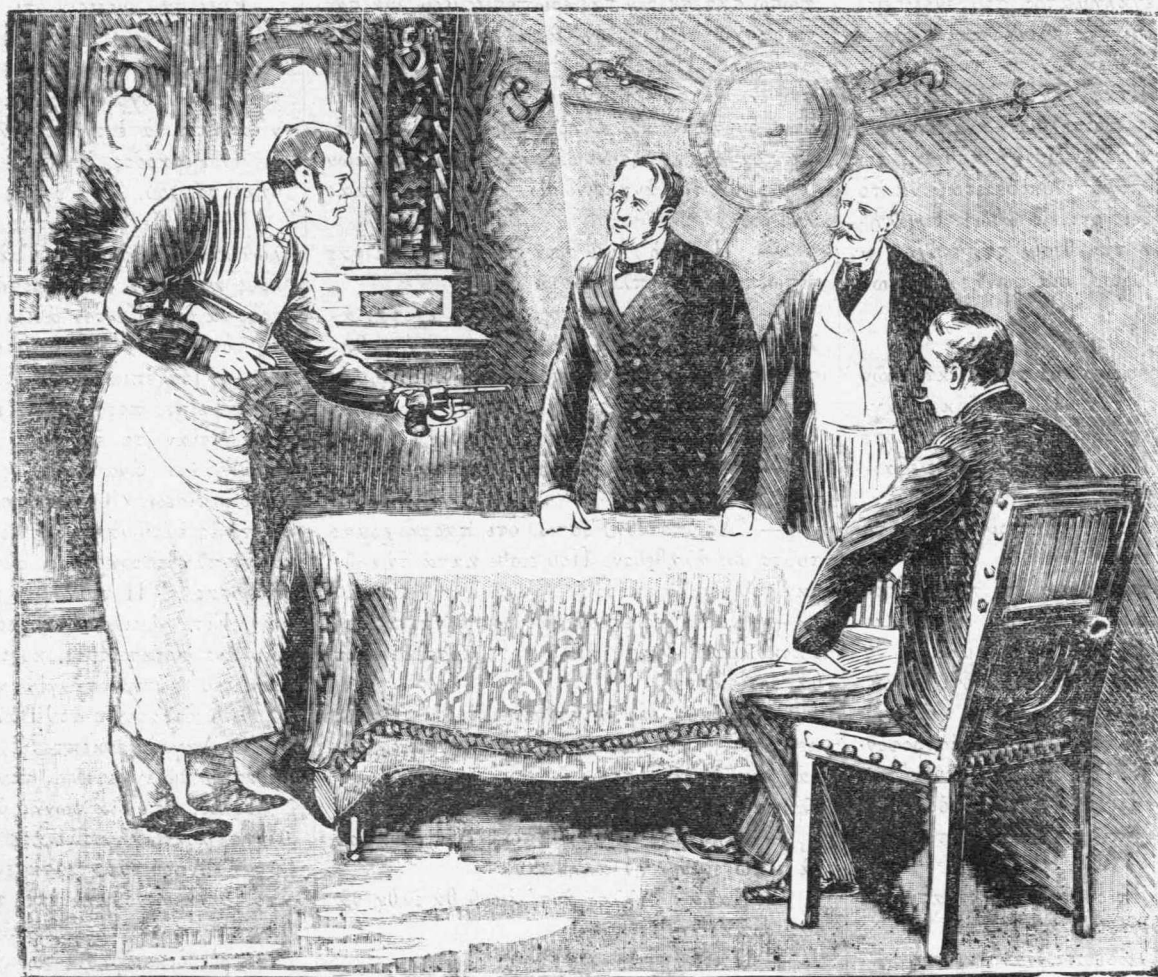
ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
 τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
 ΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
 γραμματῶν, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
 συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΥΡΟΥ



Ὁ θαλαμηπόλος ἔλαβε τὸ περίστροφον, τὸ περιέστρεψεν παν-αχόθεν. (Σελὴ 180).

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Τὴν νύκτα ἐκείνην, θὰ ἔλεγον πρὸς τὸν ἀνακριτὴν, ἕτερός τις ἐπληρώθη. Καὶ ἡ πληγὴ τοῦ τὸν ἐνοχοποιεῖ. Ἀπόλεσε πολὺ αἷμα διότι ἤθελε ν' ἀποκρῦπτη τὴν πληγὴν του... Καὶ ἔχει πρὸς τούτους τὴν πρόνοιαν νὰ μὴ ἀπολέση τὸν καρπὸν τοῦ ἐγκλήματός του... πληγωμένος ὡς εἶνε, σύρεται μέχρι τῆς ἀμάξης τοῦ Βαλὸν καὶ ἀποκομίζει τὸν σάκκον μὲ τὰ χρήματα. Τὰ ἴχνη του ἀπέμειναν καταφανῆ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· παρηκολούθησα τὸ παρ' αὐτοῦ χαροχθὲν σχέδιον· ἀνέγνωσα οὕτως εἰπεῖν ἐν τῇ σκέψει του, χωρὶς νὰ γνωρίζω ὅτι τὴν ἐπαύριον θὰ εὐρισκόμην πρὸ τοῦ δολοφόνου καὶ θὰ ἠδύναμην ν' ἀναγινώσκω ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν του...»

Ὁ Δαγκέρ ἔφρισε. Περιέφερε βλέμμα πλῆρες μίσους πρὸς τὸν ἰατρόν. Οἱ ὀδόντες του συνεκρούοντο, ἀλλὰ δὲν εἶχε δύναμιν νὰ ὀμιλήσῃ.

— Θὰ ἔλεγον ἀκόμη πρὸς τὸν ἀνακριτὴν : « Ἐντείνων πᾶσάν τοῦ προσπάθειαν, ἠδυνήθη ὁ φονεὺς νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς οἰκίας. Ἐκδύεται καὶ κατακλίνεται. Τόση εἶνε ἡ ἀδυναμία του, ὥστε ἀδυνατεῖ ν' ἀποκρῦψῃ καὶ τὰ πλήρη αἵματος ἐνδύματά του, καταφανεῖς τοῦ ἐγκλήματός του ἐνδείξεις. Κεῖται ἡμιθανὴς ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ θ' ἀπέθνησκεν ἐκεῖ, ἂν δὲν εἰσῆρχετο τυχαίως εἰς τὸ δωμάτιον ὑπηρετῆς, ὅστις εἰδοποιεῖ τὸν ἰατρόν. Ὁ ἰατρός προσελθὼν ἀναγινώσκει εὐκρινῶς τὸ ὄραμα τὸ ὅποιον ὁ ἀσθενὴς τῷ ἀποκρῦπτει. Καὶ πολὺ ἐνδιαφέρεται νὰ τὸ μάθῃ, διότι γνωρίζει ὅτι εἰς ἀθῶος συνελήφθη καὶ ἴσως λάβῃ τὴν θέσιν τοῦ ἐνόχου. »

Ὁ Δαγκέρ ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης :

— Ψεῦδος ... μῦθοι...

— Ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τῆς φρίκης τῶν ἐξωγραφημένων ἐπὶ τῆς ὄψεως τοῦ κ. Δαγκέρ, βλέπω ὅτι οὔτε ψεῦδος εἶνε αὐτὰ οὔτε μῦθοι. Οἱ ἰατροί, εἶνε καὶ αὐτοὶ ἐνίοτε ἐξαιρέτοι ἀνακριταί.

— Τὸ περίστροφον ! τὸ περίστροφον τὸ εὐρεθὲν εἰς Ἀλλάττην !

— Θὰ σὰς προσαφθῇ μία ἐπὶ πλέον ἀτιμία, κύριε Δαγκέρ. Εὐρίσκεσθε εἰς τοῦ κ. Παρλαγκέ ὅτε ὁ Βαλὸν παρελάμβανε τὸ χροῖμα. Ἐγνωρίζετε ἀναμφιβόλως ὅτι ὁ Βωφόρτ θὰ τὸν συνάδευεν. Οὐδὲν τὸ εὐκολώτερον τοῦ νὰ ἐλαμβάνετε τὸ περίστροφον τοῦ συνοίκου σας. Καὶ τὸ περίστροφον αὐτό, τὸ ὅποιον θὰ ἐνοχοποιήσῃ τὸν Βωφόρτ, ἀφήκατε σκοπίμως ἐπὶ τοῦ θεάτρου τοῦ ἐγκλήματος.

— Πρὸς τί νὰ ἐπέροιστον τὴν κατηγορίαν εἰς τὸν Βωφόρτ ;

— Ἴνα μὴ συλλάβωσιν ἐναντίον σου ὑπονοίας, ἀναμφιβόλως, καὶ λάβῃς καιρὸν νὰ ὀραπετεύσῃς. — Ἴσως ἐξ ἀποστροφῆς πρὸς τὸν Βωφόρτ. Εἶσαι κατεστραμμένος !

δέον νὰ θεωρῆς αὐτὸν ὡς αἷτιον τῆς καταστροφῆς σου, ἀλλ' αὐτὰ ὅλα θὰ τὰ μάθω. Πρὸς τὸ παρόν, τί μὲ μέλει !

Ὁ Γεράρδος ἐσίγησε πρὸς στιγμήν, εἶτα :

— Κύριε Δαγκέρ, σὰς νομίζω, εἶσθε ὁ φονεὺς τοῦ Βαλὸν, ἐὰν δύνασθε ἐξαγάγετέ με τῆς ἀπάτης.

Ὁ τραυματίας ἔκαμε κίνημα ὀργῆς καὶ μανίας.

— Νὰ σὰς ἐξαγάγω τῆς ἀπάτης ! . . . πρὸς τί ; . . . αὐτὸ εἶνε παράλογον !

— Κύριε Δαγκέρ, ὑποθέσατε, σὰς ἰκετεύω, ὅτι εἶμαι ἀνακριτὴς σας καὶ σὰς θεωρῶ ἐνοχον. Θὰ ἤρκεισθε πρὸς δικαιολόγησίν σας ν' ἀπεκαθίτε τὴν ἐνοχοποίησιν, διὰ τῆς ὁποίας σὰς ἐπιβαρύνω, παράλογον; Ὁχι. Θ' ἀνεζητεῖτε νὰ μοὶ κατεδεικνύετε τὸ ἐσφαλμένον τῆς.

— Δὲν εἶσθε ὁ ἀνακριτὴς μου...

— Καὶ ὁ ἰατρός ἐπέχει θέσιν ἀνακριτοῦ...

— Οὐδεμίαν σὰς ὀφείλω ἐξηγήσιν. Αἱ ὑπονοιαὶ σας εἶνε προσβλητικαὶ καὶ μὲ θίγουν καιρίως.

— Σὰς τὸ ζητῶ χάριν, κ. Δαγκέρ, ἂν ἀπατώμαι, ἂν ἦσθε ἀθῶος εἰπέτε μοι τοῦτο. Μὲ μίαν σας φράσιν, μίαν μόνην, δύνασθε νὰ μὲ καθησυχάσητε.

— Εἶσθε τρελός, λόγον τιμῆς !...

— Οἴμοι !

— Εἶσθε εὐτυχής, διότι δὲν δύναμαι νὰ μετακινήθω ἀπὸ τὴν κλινὴν μου, καταχρᾶσθε τῆς ἀδυναμίας μου . . . θὰ σὰς ἐπέτων ἔξω.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπάντησις. Θὰ διατυπώσω σαφέστερον τὰς ἐρωτήσεις μου, ἵνα σὰς παράσχω τὸ μέσον ν' ἀπαλλαγῆτε τῆς κατηγορίας. Ποῖος σας ἐπλήγωσεν ; Ἡ θέσις σας εἶνε ἐπισφαλής, κύριε Δαγκέρ. Σκέφθητε ὅτι δύναμαι νὰ πληροφορήσω τὸν Λωζιέ, νὰ τὸν καταστήσω μέτοχον τῶν ὑπονοιῶν μου... νὰ τῷ ἀνακοινώσω πᾶν ὅ,τι ἀνεκάλυψα.

— Ἡ τιμὴ μοὶ ἀπαγορεύει τὸ νὰ σὰς εἶπω ποῖος μ' ἐπλήγωσεν.

— Ἄλλ' ἐὰν ἡ ἱστορία αὐτὴ ἔχεται ἀληθείας, τί φοβεῖσθε νὰ μοὶ τὴν ἀφηγηθῆτε ; Θὰ ταφῆ διὰ παντός ἐν τῇ καρδίᾳ μου καὶ ἐν ἀνάγκῃ, σὰς τὸ ἠμύνω, θὰ τὴν ἀποβάλλω καὶ ἐκ τῆς μνήμης μου αὐτῆς.

— Ἀδύνατον... εἶμαι ὁ μόνος κριτὴς ὡς πρὸς τοῦτο.

— Ἄς ὑποτεθῆ, ἔστω, ὅτι παραδέχομαι τοῦτο ὡς ἀληθεῖον. Πού εἶσθε κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἐγκλήματος ;

— Καὶ αὐτὸ ἐπίσης ἀδυνατῶ νὰ σὰς τὸ ἀποκαλύψω, διότι ἄλλως τὸ μυστικόν μου θὰ προεδίδετο.

— Λοιπὸν, δὲν λέγετε πλειότερόν τι πρὸς με, ὅστις ἔχω τὰς ἐνδείξεις εἰς χεῖράς μου καὶ σὰς ἀνακηρύττω ἐνοχον μουσαροῦ ἐγκλήματος !

— Τί πλέον νὰ σὰς εἶπω ; Δὲν δύναμαι νὰ εἶπω εἰμὴ τὴν ἀλήθειαν.

— Καλὰ. Ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ θὰ ἔλθῃ νὰ σὰς ἀνακρίνῃ.

— Ποῖος ;

— Ὁ κύριος Λωζιέ.

Ὁ ἀσθενὴς ἠνερθώθη σχεδὸν ὀρθὸς ἐπὶ τῆς κλίνης του.

— Δὲν θὰ τὸ κάμετε τοῦτο !

— Τίς θὰ μ' ἐμποδίσῃ ;

— Ἐγώ.

— Τίνοι τρόπων ;

— Ὑπενθυμίζον σας ὅτι τὸ μυστικόν τῆς πληγῆς μου δὲν σὰς ἀνήκει. Εἶσθε ἰατρός, καὶ ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ ἐπαγγέλματός σας ἐγένεσθε γνώστης τοῦ μυστικοῦ αὐτοῦ. Γνωρίζετε ὅτι ὀφείλετε νὰ τηρήσητε ἐχεμύθειαν. Δὲν θὰ σὰς διδάξω ἐγὼ τί ἡ τιμὴ σας ἐπιβάλλει...

Ἐπανεπέσεν ἐξητλημένος, μὴ ἀναπνέων πλέον, ἐκπέμπων ρόγγον.

Ἄληθές ἦτο. Εἶχε δίκαιον. Ὁ Γεράρδος τὸ ἐγνώριζεν. Ἡ τιμὴ τὸν ἠμποδίζε τοῦ νὰ ὠμίλει. Ὁφείλε τὸ μυστικόν νὰ τὸ ἐτήρει, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐσώζετο εἰς ἀθῶος !... Ἡθέλησε νὰ μετέλθῃ ἐπὶ τοῦ Δαγκέρ ἀπειλάς... οὐδὲν ἐπέτυχεν !..

Ἡμέραν τινά, ἐνῶ ἐζήταζε τὴν πληγὴν τοῦ Βωφόρτ, τῷ εἶχεν εἶπει :

« Τὸ ἐπάγγελμά μας, τὸ ὅποιον ἀνακουφίζει, βαρύνεται πολλάκις ἀπὸ καθήκοντα φορτικά, διότι δυνατόν νὰ συμβῆ νὰ ἔχῃ ὁ ἰατρός ὅπως ἐκλέξῃ μεταξὺ καθήκοντος καὶ τῆς καρδίας του... »

Καὶ ὁ Βωφόρτ εἶχεν ἀπαντήσῃ :

« Εὐτυχῶς εἶσθε νέος, τέκνον μου, καὶ ἡ ἀπηνῆς τύχη δὲν σὰς ἔρριψεν ἀκόμη εἰς ταιαύτην τινά δεινὴν περίστασιν. »

Λοιπὸν ! ἡ τύχη αὐτὴ ἐπέστη. Ὁ Γεράρδος εὐρίσκετο ἐν αὐτῇ τῇ περιστάσει.

Εἶχε βοηθήσῃ τὸν ἀνακριτὴν εἰς ἐνοχοποίησιν τοῦ Βωφόρτ.

Εἶχε τὴν ἐνδειξὴν ὅτι ὁ Βωφόρτ ἦτο ἀθῶος.

Ἐγνώριζε τὸν ἐνοχον.

Ἦτο ὑπόχρεος νὰ φεισθῆ τοῦ ἐνόχου καὶ ν' ἀφήσῃ νὰ ἐνοχοποιηθῇ ὁ ἀθῶος.

Ὁ Γεράρδος ἐγνώριζε τὰ ὡς ἰατροῦ καθήκοντά του.

Ἐγνώριζεν ἐν τούτοις ἐπίσης, ὅτι ὁ ἄλλων τινῶν μέσων ἢ δι' ἀποκαλύψεως ἀφελούς καὶ ἄνευ περιστροφῶν, ἠδύνατο ὁ ἰατρός νὰ ἀιέσωζε τὸν ἀθῶον, χωρὶς νὰ προδώσῃ τὸν ἐμπιστόν του, ἔστω καὶ ἐνοχον ὄντα.

— Ἴνα ἐπικαλῆσθε τὸ τελευταῖον αὐτὸ μέσον, εἶπε, προσφεύγων εἰς τὴν ἐχεμύθειαν τὴν ὁποίαν τὸ ἐπάγγελμα μοὶ ἐπιβάλλει, ἀπολέσατε ἀναμφιβόλως πᾶν ἄλλο μέσον ὑπερασπίσεως. Ὁμολογήσατε λοιπὸν !.. Τί ἔχετε ἐξ ἐμοῦ νὰ φοβῆσθε;... Τῷ ὄντι, εἶσθε καλὰ πληροφορημένος, οὐδὲν δύναμαι ἐναντίον σας... Ἡ τιμὴ μοὶ ἐπιβάλλει τὴν σιγὴν. Εἶτε ὀμιλήσητε, εἶτε ὄχι, ἡ γνώμη μου εἶνε ἀδιάσειστος, κύριε. Καὶ τὴν γνώμην μου αὐτὴν τὴν ἐμαντεύσατε βεβαίως. Εἶσθε ὁ δολοφόνος τοῦ Βαλὸν.

Ὁ Δαγκέρ ἐσκέπτετο. Τρομερὰ συνετελεῖτο ἐν τῷ ἐγκεφαλῷ του πάλη.

Τέλος, εἶπε διὰ φωνῆς ὑπόκωφου, ἠλλοιωμένης, μόλις ἀκουσμένης :

— Ἀφοῦ ἐμαντεύσατε, παιδαριῶδες θὰ ἦτο τὸ νὰ ἠρνούμην ἐπὶ πλέον, διότι τότε θὰ ἦτο ὡς νὰ σὰς παρεκινούν νὰ ἐπικαλεῖσθε πρὸς διασάφησιν τῶν ὑπονοιῶν σας τὴν δικαιοσύνην. Ἄν σας πείσω ὅτι δὲν εἶμαι ἐνοχος, δὲν θὰ κρίνητε ὅτι ἀπηλλάγητε πάσης προφυλάξεως καὶ εἶσθε ἐλεύθερος νὰ κα-

ταστήσετε τὰ πράγματα γνωστά εἰς τὸν Λωζιέ, ὡς μὲ ἀπειλεῖτε ; Καὶ ὅταν ὁ κ. Λωζιέ ἀρχίσῃ, ποῦ θὰ καταλήξῃ ἡ ἀνάκρισίς του ; Ὅχι, πρὸς τὸ συμφέρον μου, καλλίον νὰ γενῆτε ὁ ἐμπιστός μου. Σὰς καταδικάζω εἰς τὴν σιγήν, ὡς ἐάν ἦσθε συνένοχος μου. Ὁμολογῶ λοιπόν. Καὶ πρὸς τὸν κ. Γεράρδον Λαγκῶν δηλῶ ὅτι αἱ ἀποκαλύψεις σου ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ ἐπαγγέλματός σου εἶνε ἡ ἀλήθεια καθ' ὅλοκληριαν... Ἐγὼ ἐδολοφόνησα τὸν Βωφόρτ καὶ ἐπλήρωσα τὸν Βωφόρτ.

— Ἀθλιε ! ἄθλιε !

— Μὴ παραφέρεσθε. Ἀναγνωρίζω τοῦτο ὅσον καὶ ὑμεῖς. Τὸ πρᾶγμα ἀφορᾷ ἐμέ. Δησιμνήσατε ὅ,τι σὰς εἶπον. Τοῦτο ἀφορᾷ ὑμᾶς.

Καὶ ἐστράφη πρὸς τὸ ἄλλο πλευρὸν ἵνα μὴ βλέπῃ πλέον τὸν Γεράρδον καὶ ὡσεὶ θέλων νὰ κοιμηθῇ.

— Καὶ ὁ ἀθῶος ὁ συλληφθεὶς ἀντὶ σοῦ!

— Εἶνε κακότυχος ! Ἄς φροντίσῃ ν' ἀπαλλαγῇ !

— Αἱ κατ' αὐτοῦ ὑπάρχουσαι ἐνδείξεις εἶνε πολὺ ἐπιβαρυντικαί. Ἡ σύλληψις του ἤδη τῷ προσάπτει ἀτιμίαν. Ἐσκέθητε ὅτι θὰ τὸν ὀδηγήσουν ἴσως καὶ εἰς τὸ δικαστήριον ;

— Θὰ τὸν ἀθώωσουν, καὶ ἐγὼ ἐσώθην.

— Καὶ ἐάν ἀθωωθῇ, ὅπερ ἀμφίβολον, τὸ στίγμα θὰ τῷ ἀπομείνῃ ὅπως ὀδήποτε.

— Μεγαλοποιεῖτε τὰ πράγματα, ἰατρέ.

— Καὶ ἂν καταδικασθῇ, ὅπερ ἐνδεχόμενον ;

— Τότε ἡ σωτηρία μου θ' ἀποβῇ ἀσφαλέςτερον...

— Καὶ δὲν σώζεται ἐντὸς σας οὐδ' ἴχνος οἴκτου, ὥστε νὰ ἐξανίστασθε ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι εἰς ἀθῶος θ' ἀποτίσῃ τὴν διὰ τὸ ἐγκλημά σας ποινήν !..

— Ζητεῖτε οἴκτον ἀπὸ ἀνθρώπων ὁ ὅποιος σας ἀποκαλύπτει ὅτι εἶνε φονεὺς ; Εἶσθε τρελλός, μὰ τὴν πίστιν μου !..

— Ἀθλιε ! ἄθλιε ! ἐπανελαμβανεν ὁ Γεράρδος πλήρη ἀηδίας.

— Καλὰ ! καὶ, ἄθλιος, ὡς λέγετε. Σώζω τὸ δέρμα μου. Ἐάν ἤμην ἱκανὸς διὰ καλὰ αἰσθήματα, δὲν θὰ ἤμην ὅ,τι εἶμαι, εἰς δολοφόνος... Ἄς ἀλλάξωμεν θέμα ὁμιλίας !

— Δὲν σας τὸ ἀποκρύπτω, κύριε, ὅτι αἱ πρὸς ὑμᾶς διαθέσεις μου πᾶν ἄλλο εἶνε ἡ εὐμενεία... Ἡ μόνη χάρις τὴν ὅποیان θὰ δυνηθῶ νὰ σὰς κάμω εἶνε τὸ νὰ σὰς ἀφήσω νὰ παραδοθῆτε μόνος σας εἰς τὸν κ. Λωζιέ. Θὰ ἔχῃ τοῦτο διὰ σας ἐλαφρυντικὰς συνεπειάς.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Δαγκιέρ διὰ φωνῆς εἴρωνος καὶ ἐν ἡ ἐμάντευε τις τὴν γαλήνην ἀνθρώπου ἐξασφαλίσαντος τὴν ὑπόθεσίν του, εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐλαφρυντικὰς σας συνεπειάς, ἀλλὰ προτιμῶ νὰ μὴ λάβω αὐτῶν ἀνάγκην.

— Αὔριον, κ. Δαγκιέρ, θὰ ἐπανέλθω.

— Αὔριον ἔστω. Τόσον ὀλίγους βλέπω... ἐκτὸς φίλων τινῶν τοῦ Κρέιλ μαθόντων ὅτι ἤμην κληνῆρης καὶ εἰς τοὺς ὅποιους εἶπον ὅτι προσεβλήθη ἀπὸ πλευρίτιδα εἰς τὸ κυνήγιον, ἐκτὸς αὐτῶν, λέγω, δὲν βλέπω ἄλλον τινά. Ἡ ἐπίσκεψίς σας εἶνε πάντοτε μίαν διασκέδασιν δι' ἐμέ, κ. Γεράρδε.

Ὁ ἰατρός ἐξῆλθε, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ βλέμματος τοῦ ἀσθενούς.

Ἐπανελθὼν εἰς τὰ ἴδια, ἔμεινε κατ' οἶκον ἐφ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

Τὴν κεφαλὴν στηρίζων μεταξὺ τῶν χειρῶν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀριστῶς πλανῶν πρὸς τὸν Λεϊγρηκ, ὄνειροπόλοι.

Τί νὰ ἐπραττε ; Βεβαίως, ἐγνώριζε ποῖον ἦτο τὸ καθήκον του.

Τὸ καθήκον του, κατόπιν ὄλων, ἦτο τὸ νὰ ἐτήρει τὸ τρυφερὸν αὐτὸ μυστικόν.

Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχον περιστάσεις, καθ' ἃς ὁ ἰατρός ἠδύνατο, ὡφείλε, νὰ ὑπερεπήδα τὸν φραγμὸν αὐτόν ;

Ἀνεζήτησεν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ του τὰ περὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ πραγματευόμενα βιβλία.

Ὅλα σχεδὸν ἀπὸ συμφώνου διελαμβάνον ὅτι ὁ ἰατρός ὡφείλε νὰ σιωπᾷ, καὶ ὅταν ἐτι ἐπρόκειτο περὶ παρομοίων πρὸς τὴν παρούσαν περιπτώσεων.

— Καλὰ, εἶπε, κλείων τὰ βιβλία του, θὰ ὑπάγω νὰ εὔρω τὸν κ. Μαζιέ καὶ θὰ τῷ ἐγείρω ἐνδοιασμούς, λέγων αὐτῷ ὅτι ἀκολουθεῖ πορείαν πεπλανημένην. Τοῦτο δικαιοῦμαι νὰ τὸ πράξω, καὶ ταιουτοτρόπως μένω ὀπωσδήποτε καὶ πιστὸς εἰς τὸ καθήκον μου.

Ὡς ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν τὴν ἔθηκεν εὐθύς εἰς ἔργον.

Ὁ Λωζιέ εὐρίσκετο ἐν τῷ γραφείῳ του ὁ ἰατρός τῷ διεβίβασε τὸ ἐπισκεπτήριόν του.

Πάραυτα τὸν εἰσήγαγον.

Ὁ ἀνακριτής, δεικνύων αὐτῷ εἶδραν, τὸν ἠτένισε διὰ βλέμματος περιέργου.

Ἡ στάσις τοῦ Γεράρδου, τὸν ἐμαρτύρει προφανῶς λίαν συγκεκινημένον, καὶ ὁ Λωζιέ ἠπόρει περὶ τοῦ αἰτίου τῆς συκινήσεώς του.

— Ἐχετε τίποτε νὰ μοὶ ἀνακοινώσητε ; ἠρώτησε.

— Νὰ σας ἀνακοινώσω, ὄχι, κύριε... Ἐν τούτοις...

— Πόθεν προέρχεται ὁ δισταγμός σας αὐτός, ἰατρέ ; Καὶ διατί ;

— Κύριε Λωζιέ, ἔχω τι σπουδαῖον νὰ σας ἀνακοινώσω. Εὐαρεστήθητε ν' ἀρκεσθῆτε εἰς τὴν ἐγνοίαν τῶν λόγων μου... καὶ νὰ μὴ ἀπαιτήσητε παρ' ἐμοῦ ἐξηγήσεις ἀκριβεστέρας.

— Μ' ἐκπλήττετε, κ. Γεράρδε. . . Πρὸς τί αὐτὸ τὸ προσίμιον ; . . . Ὀμιλήσατε ἐν πρώτοις... Κατόπιν βλέπομεν... Χωρὶς ἐννοεῖται, νὰ σας ἀκούσω προηγουμένως, δὲν δύναμαι ἐκ τῶν προτέρων νὰ ὑποσχεθῶ ρητῶς ταιουτὸ τι.

— Κύριε Λωζιέ, εἶπεν ὁ ἰατρός διὰ φωνῆς σταθερᾶς, ἀπατάσθε ἐν τῇ ὑπόθεσιν τοῦ Βαλόν, ἐνοποποιοῦντες τὸν κ. Βωφόρτ.

— Ἄ ! ὁ ἐστίν, ὁ Βωφόρτ εἶνε ἀθῶος ;

— Ναί, κύριε.

— Λοιπόν, τόσῳ τὸ καλλίτερον... Οὐδὲν ἔχω ἐγὼ ἐναντίον τοῦ Βωφόρτ. Δὲν τὸν καταδίκω ἐξ ἀτομικῆς ἐχθρας. Ἄλλ' ὑπάρχει εἰς ἐνοχος εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Ὅταν ἀποφαινεσθαι περὶ τῆς ἀθώωτης τοῦ Βωφόρτ, πρόκειται βεβαίως νὰ μοὶ παράσχητε τὸ ὄνομα τοῦ πραγματικοῦ φονεῶς !

— Τὸ ὄνομα αὐτὸ, δὲν τὸ γνωρίζω, εἶπεν ὁ Γεράρδος διὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης.

— Δυνατὸν καὶ τοῦτο ἐπὶ τέλους. Ἀλλὰ

θὰ μοὶ ἐμπιστευθῆτε ἀναμφιβόλως τοὺς λόγους, οἵτινες ἐπέδρασαν ἐπὶ τοῦ πνευματός σας πρὸς σχηματισμὸν αὐτῆς τῆς γνώμης. Τί γνωρίζετε ; Τί δύνασθε νὰ μοὶ πληροφωρήσητε ;

— Δὲν δύναμαι εἰμὴ νὰ σας ἐπαναλάβω ὅ,τι σας εἶπον, κύριε : «πράττετε βαρὺ, τρομερὸν, ἀνεπανόρθωτον ἀδίκημα κρατοῦντες ὑπὸ φύλαξιν τὸν Βωφόρτ. Εἶνε ἀθῶος. Μὴ μοὶ ζητεῖτε πλειότερα.»

Ὁ Λωζιέ ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Συγχωρήσατε τὴν εὐθυμίαν μου, ἰατρέ, ἀλλὰ πῶς θέλετε ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ σας—ὅστις ἄλλως τε λίαν ἀξιοπίστος εἶνε, σπεύδω νὰ προσθέσω,—μεταβάλλω τὴν μέχρι τοῦδε πορείαν τῶν ἀνακρίσεων μου ;... Πρέπει καὶ νὰ μὲ πείσητε. Ἴδωμεν, τί ἀνεκαλύψατε ;

Ὁ ἰατρός οὐδὲν ἀπήτησεν.

Ὁ ἀνακριτής ἤρξατο βηματίζων ἐντὸς τοῦ γραφείου.

Εἶχε προφανῶς ἐκπλαγῆ καὶ οὗτος ἐκ τῆς βαθείας συκινήσεως ἣν ἀπέπνεεν ἡ ὄψις τοῦ ἰατροῦ.

— Σὰς ἀναχαιτίζει ἡ ἐχεμύθεια τὴν ὀποῖαν τὸ ἐπάγγελμά σας ἀπαιτεῖ ;

— Οὐδὲν εἰς ὅσα εἶπον ἔχω νὰ προσθέσω.

— Οὔτε ἀπαντήσιν εἰς τὴν τόσον ἀπλῆν αὐτὴν ἐρώτησιν ;

— Οὔτε.

— Εἶνε ὡς νὰ μοὶ ἀπαντᾶτε, ἄλλως τε, καταφατικῶς. Ἡ τοῦ ἐπαγγέλματος ἀπαιτούμενη ἐχεμύθεια λοιπὸν σας ἀναχαιτίζει τοῦ νὰ φανερώσητε μυστικόν, τὸ ὅποιον ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ ἐπαγγέλματός σας καταλάβετε ; Τότε, δὲν ἐπιμένω πλέον, ἰατρέ, ἡ τιμὴ σας ἐπιβάλλει τὴν σιγήν.

— Τοῦλάχιστον πιστεύσατέ με, κύριε Λωζιέ, πιστεύσατέ με ὅταν σας ὀρκίζομαι, ὅτι ὁ Βωφόρτ εἶνε θῦμα μοιραίας πλάνης.

— Μοὶ φαίνεσθε ὅτι εἶσθε κακῆς πίστεως, ἰατρέ.

— Λαμπρά... αὐτὸ μὲ ἀνκουφίζει... δύναμαι νὰ ἐλπίζω ὅτι θ' ἀφήσητε ἐλευθέρων τὸν ἀτυχῆ αὐτὸν ἀνθρώπον ;

— Αὐτὸ εἶνε ἄλλο ζήτημα. Εἶπον ὅτι μοὶ φαίνεσθε καλῆς πίστεως, ἀλλ' ἡ ἀπλή σας καὶ ἀόριστος ἐπιβεβαίωσις δὲν δύναται νὰ μοὶ χρησιμεύσῃ ὡς ἐνδείξις. Δυποῦμαι τῷ φωντῇ. Τὰ πράγματα θὰ μείνωσι λοιπὸν ὅπως ἔχουν... καὶ ἐλπίζω, κύριε Γεράρδε, ἐάν ἡ πεποίθησίς σας εἶνε τόσον βεβαία ὅσον φαίνεται...

— Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος... διέκοψεν ὁ ἰατρός.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον... ἐλπίζω, ἔλεγον, ὅτι θὰ εὔρητε μέσον νὰ ὀδηγήσητε τὴν δικαιοσύνην ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν ἀνακαλύψεων τὰς ὁποίας ὑμεῖς αὐτὸς ἐκάμετε... χωρὶς νὰ προδώσητε τὸ μυστικόν σας... χωρὶς ἡ ἰατρικὴ σας ὑπόληψις νὰ προσβληθῇ.

— Λοιπόν, κύριε, οὐδεμία θὰ ἐπέβη μετὰβολῆ τῆς παρούσης καταστάσεως ;

— Οὐδεμία, πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον.

— Ὑγιαίνετε λοιπὸν, κύριε Λωζιέ.

— Καλὴν ἐντάμωσιν, ἰατρέ... καὶ ὄχι ὑγιαίνετε.

[Ἔπεται συνέχεια.]

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

[Μυθιστορία ΑΛΕΞΙΟΥ ΜΠΟΥΒΙΕ]

[Συνέχεια]

B'

Καθ' ἦν στιγμήν ἡ κυρία Βριών, ἐρυθρὰ ἐκ πείσματος, προσχώρησε πρὸς τὸν βαρῶνον, ὁ Καζιμίρ ἔρριψεν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα ἐκφράζον τὸν ζωηρότερον θαυμασμόν διὰ τὴν καλλονὴν τῆς. Ὁ νέος ἤθελε νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς περιστάσεως, ὅπως ἀπευθύνῃ φιλοφρόνημα τῇ κομῆσῃ, ὅταν ἐκείνη, χωρὶς κἄν νὰ προσέξῃ εἰς αὐτόν, ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ κυρίου Λιβρῦ. Ὁ νέος Δεσρὸς ἠννόησε πλέον ὅτι δὲν τοῦ ἔμενον ἄλλο τι νὰ κάμῃ ἢ ν' ἀπομακρυνθῆ, καὶ θέσας τὸν μουνελόν του μετέβη πρὸς συνάντησιν τοῦ ἱππότη καὶ τοῦ κόμητος, οἵτινες ἐπαίζον πικέτον εἰς γωνίαν τινὰ τῆς αἴθουσας. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ Ἑλένη παρακαλοῦσα τὸν βαρῶνον νὰ καθήσῃ πλησίον τῆς τοῦ ἔλεγε :

— Βαρῶνε, θὰ σὰς ἐμπιστευθῶ κἄτι.

— Θὰ μοὶ ἐμπιστευθῆτέ τι !

— Μάλιστα, πρὸ μικροῦ μοὶ ἔκαμαν ἐξομολόγησιν θερμοτάτην. Βαρῶνε, προσέθεσεν αὐτῇ, σὰς ἐπιτρέπω νὰ εἶσθε ἀμείλικτος.

— Βεβαίως, ἀνέκραξεν ὁ κ. Λιβρῦ, θὰ εἶμαι ἀμείλικτος. Τίς ἐτόλμησε ;

— Δὲν ἤξεύρω ἀκριβῶς, ἀλλ' ἔχω ὑποψίας.

— Ὑποψίας ! ἀλλὰ πῶς, δὲν εἶδατε λοιπὸν τὸ πρόσωπον ;

— Ἡ ἐξομολόγησίς του ἦτο γραπτῆ.

— Δὲν ἔφερεν ὑπογραφήν ;

— Δὲν ἔφερεν οὐδεμίαν ὑπογραφήν. Ὁ γράφων ἄφινεν εἰς ἐμέ νὰ τὸν ἀνακαλύψω.

— Καὶ τίνοι τρόπῳ περιῆλθεν εἰς χεῖράς σας ;

— Διὰ τοῦ ἀπλουστέρου καὶ ὅλως πρωτοτύπου τρόπου, τὴν εὔρον ἐντὸς τοῦ χειρομάκρου μου.

— Καὶ ποῖον ὑποπτεύεσθε.

— Οὐτὲ τὸν ἱππότην, βεβαίως, οὔτε τὸν κόμητα, ἐτι δὲ περισσότερον ὑμᾶς...

— Ἐχομεν δι' ὑμᾶς ἄπειρον σεβασμόν· γνωρίζετε πολὺ καλὰ τοῦτο, ἀγαπητῆ κόμησσα, ἐπανελάβην ὁ βαρῶνος.

Ἐγερθεῖσα τότε ἡ κυρία Βριών καὶ λαβούσα μετὰ θελκτικῆς χαριτος τὸν βραχίονα τοῦ κυρίου Λιβρῦ, δεικνύουσα δὲ τὸν Καζιμίρ, ὅστις ἴστατο ὀρθῶς ἐνώπιον τραπέζης παιγνιδίου :

— Ὁ νέος οὗτος κύριος εἶνε ὁ γράψας, εἶπεν αὐτῇ.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν ! δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλῃ τις ποσῶς, ἀνέκραξεν ὁ βαρῶνος, καὶ ἐτι μᾶλλον θερμοκινούμενος. Ἄ ! ἐξηκολούθησε, τολμᾶ νὰ φέρηται ἐνταῦθα ὅπως πλησίον ἐκείνων μεθ' ὧν συναναστρέφεται συνήθως, πηγαίνω...

Ἡ Ἑλένη ἠννόησεν, ὅτι ἡ ὄλως νεανικῆ αὐτῆ ζέσις τοῦ κυρίου Λιβρῦ θὰ παρέκλινεν ἴσως τοῦ σκοποῦ καὶ τὸν ἐκρατήσε πλησίον τῆς.

— Ὅχι τόσοσιν ζῆλον, φίλε μου, τοῦ εἶ-

πεν αὐτῇ, θὰ μὲ δυσαρεστήσετε μεγάλως. Δὲν ἔπρεπε μάλιστα οὐδεμίαν προσοχὴν νὰ δώσω εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ πράξω τοιουτοτρόπως, διότι ἄλλως θὰ ἐλάμβανε τὸ θάρρος νὰ μοὶ πέμψῃ καὶ ἄλλας· θὰ σὰς παρακαλέσω λοιπὸν νὰ μοὶ κάμητε μίαν χάριν.

— Ὅλως ὑμέτερος, εἶπεν ὁ βαρῶνος ἀκόμη ἐν ἀγωνίᾳ διατελῶν.

— Δώσατε εἰς τὸν νέον τοῦτον νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ διαγωγή του ἦτο ὅλως ἀνάρμοστος, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Βριών, καὶ ἐὰν δὲν δείξῃ οὐδεμίαν μετάνοιαν, φερθήτε οὕτω πως, ὥστε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι θὰ κάμῃ καλλίτερον νὰ μὴν ἐπανεέλθῃ πλέον ἐνταῦθα. Σὰς ζητῶ συγγνώμην διὰ τὸν κόπον εἰς ὃν ὑποβάλλεσθε ἐξ αἰτίας μου.

— Τί λέγετε ! ἀλλ' ὅ,τι μοὶ ζητεῖτε μὲ κατευχαριστεῖ, ἀνέκραξεν ὁ κ. Λιβρῦ, καὶ ἔκαμεν ἐν βῆμα πρὸς τὸν Καζιμίρ.

Ἡ κόμησσα τὸν ἐκράτησε, προσθέσασα :

— Ἡδυνάμην καὶ ἐγὼ ἡ ἴδια νὰ ὀμιλήσω εἰς τὸν κύριον Καζιμίρ, ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως ἡ πολὺ αὐστηρὰ φανῶ, ὅπερ θὰ ἦτο γελοῖον, ἢ δὲν φανῶ ἀρκούντως, ὅπερ θὰ τὸ ἐξελάμβανεν ὡς ἐνθάρρουνσιν, ἐὰν εἶνε ἀνόητος.

— Πρέπει νὰ ἦνε τοιοῦτος, κόμησσα, μὴν ἀμφιβάλλητε περὶ τούτου.

— Ἀκόμη καλλίτερον, εὐαρεστηθῆτε νὰ γίνητε ὁ διερμηνεύς μου. Ἰδοὺ τὸν, διευθύνεται πρὸς τοῦτο τὸ μέρος· σὰς ἀφίνω μετ' αὐτοῦ.

Πράγματι ὁ Καζιμίρ ὅστις ἐπληττε μὲν μεγάλως, ἀλλὰ θέλητρον ἰδιαίτερον τὸν ἐκράτει πάντοτε εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, πρὸς χάριτι πρὸς τὴν κόμησσαν, μὲ τὴν ἀπόφασιν, λάθος του βεβαίως μέγα, ν' ἀναμνηθῆ εἰς τὴν συνομιλίαν τῆς. Ἀλλὰ καθ' ἦν στιγμήν τὴν ἐπλησίαζεν ἡ Ἑλένη προσεπειθήθη ὅτι ἔχει νὰ δώσῃ διαταγὴν τινὰ, ὅπως τὸν ἀποφύγῃ, οὕτως ὥστε ἐκεῖνος εὐρίθῃ μόνος μετὰ τοῦ βαρῶνου. Ἐσκέπτετο αὐτοστιγμὴ ν' ἀναχωρήσῃ, ὅταν ὁ βαρῶνος πλησιαζὼν αὐτὸν τὸν ἠναγκάσε νὰ τὸν ἀκούσῃ.

— Μὲ εἶπατε, ἀγαπητὲ κύριε, ἤρχισε λέγων ὁ βαρῶνος, ὅτι εἰσῆλθατε εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Βριών μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ συνειθῆσθε εἰς τοὺς καλοὺς τρόπους.

— Ἀναμνηθῶν, ἀπεκρίθη ὁ Καζιμίρ ἐκπληκτος, ἀρχίζω νὰ πράττω ἤδη τοῦτο.

— Νομίζω τότε ὅτι ἀνάγκη νὰ σὰς εἶπω, πρὸς τὸ συμφέρον σας πάντοτε, ὅτι παρετήρησα.

— Ἀληθῶς ; ἀναμένω λοιπὸν ν' ἀκούσω τί παρετηρήσατε, εἶπεν ὁ Καζιμίρ καθήμενος.

— Ὅταν εἰσάγηται τις διὰ πρῶτην φοράν εἰς μίαν αἴθουσαν, δὲν ἐρᾶται ἀμέσως τῆς εὐκοδοεσποίνης. Δὲν συμβαίνει διὰ γυναικῶν τοῦ κόσμου ὅ,τι διὰ χορεύτριας τῆς Ὀπερας.

— Ἀλλ' ὅταν ἡ γυνὴ τοῦ κόσμου εἶνε ὡραία, παρετήρησεν ὁ Καζιμίρ, ὅταν πρὸ πολλοῦ σοῦ ἀρέσει, ὅταν δὲν εἶνέ τις κύριος τῆς καρδίας του...

— Τότε ἀναμένει ἵνα εὕρῃ τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν, εἶπεν ὁ κύριος Λιβρῦ.

— Πόσων χρόνων ;

— Ἐνδεχόμενον καὶ μὴν καὶ ἔτος ἀκόμη νὰ διέλθῃ.

— Καὶ ἔτος ! ὕψιστε Θεέ, εἶπεν ὁ Καζιμίρ, ἐγερθεῖς ὅπως ἀναχωρήσῃ.

— Ἀλλὰ νομίζετε, ἐπανελάβην ὁ βαρῶνος κρατῶν αὐτόν, ὅτι ὑπάρχει γυνὴ εἰς τὸν κόσμον δυναμένη ν' ἀνεχθῆ νὰ τῇ ἀπευθύνωσιν οὕτω, ἄνευ προσομιλίου, ἐρωτικῆς ἐξομολογήσεως ;

Ἀκούσας ταῦτα ὁ Καζιμίρ ἀμέσως ἠννόησεν ὥστε ἡ ἐπιστολὴ του (διότι ἐξ αὐτοῦ πράγματι προήρχετο) ἀπῆρσεν εἰς τὴν κόμησσαν. Ἡ ἐπιμονὴ τῆς Ἑλένης νὰ μὴ τοῦ ὀμιλήσῃ, ἡ μακρὰ συνέντευξις τῆς μετὰ τοῦ βαρῶνου ἐξήγουν ταῦτα ἀρκούντως. Μόλα ταῦτα προσεπάθησε ν' ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὸν κύριον Λιβρῦ τὸ πείσμα του.

— Ἐλεεινολογῶ ἑμαυτὸν διὰ τὴν ἀπερισκεψίαν μου, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος δι' ὕψους ὅπερ προσεπάθει νὰ καταστήσῃ εὐχαρῖ, ἀλλ' εἰς ὃ διεκρίνετο ἡ δυσθυμίᾳ του, καὶ τὸν ἐλεεινολογῶ ἐτι περισσότερον, διότι ἐπίστευσα εἰς τὴν ἐχεμύθειαν τῆς κομῆσσης. Αὕτη εἶνε γυνὴ ἀνηλεῆς. Ἄλλως τε δέ, προσέθεσεν ἐκεῖνος, μετὰ τινὰ σιωπῆν, καὶ τονίζων τὰς λέξεις, ἔπρεπε νὰ ἐννοήσω κάλλιστα ὅτι ἀπόψε τὰ νεῦρα τῆς θελκτικῆς κομῆσσης, εἶνε μεγάλως ἠρεθισμένα, πλησιαζεῖ ἡ δεικνύουσα, ὁ δὲ ἀγαπητὸς Μαυρίκιος εἰσέτι δὲν παρουσιάσθη.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τοῦ Καζιμίρ ἡ ὄψις τοῦ βαρῶνου ἐσκυθρόωπασεν ἀμέσως.

— Κύριε !... εἶπεν ὁ Καζιμίρ. Ἄλλ' εἰσώπησε σχεδὸν ἀμέσως, ἐννοήσας τὴν ἀπερισκεψίαν ἣν θὰ ἔκαμεν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὁ Μαυρίκιος Δεβίλ εἰσῆρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ διηθύνετο πρὸς τὴν Ἑλένην.

Ὁ κύριος Λιβρῦ ἔδειξεν αὐτόν διὰ τοῦ δακτύλου εἰς τὸν Καζιμίρ προσθέτων συνάμα δι' εἰρωνικῶ ὕψους :

— Βεβαιωθῆτε, ἀγαπητὲ κύριε, ὅτι ἡ ὀμνήγυρις μας εἶνε ἤδη πλήρης.

— Οὗτος δὲν ὑπέφερε πλέον. Βλέπων τὸν Μαυρίκιον χαιρετῶντα τὴν Ἑλένην, τῷ ἐπέληθεν ἰδέα νὰ ἐκδικηθῆ καὶ διὰ τὴν περιφρόνησιν τῆς κυρίας Βριών ὡς καὶ διὰ τὴν διαγωγὴν τοῦ βαρῶνου. Καὶ προχωρήσας πρὸς τὸν κύριον Δεβίλ, ἔθλιψε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τὸν αὐτῷ δι' ἠχηρᾶς φωνῆς :

— Διατὶ τόσοσιν ἀργά, φίλτατε ; μήπως σὰς ἐκράτησεν ἡ ἐξαδέλφη μου Θερεσία ; Αὕτη εἶνε ἰκανὴ νὰ πράξῃ τοῦτο... Ὅτι διηλθατε καὶ ἀπόψε, ὡς συνήθως, ὡραιότατα παρ' αὐτῇ· σὰς συγγαίρω. Ἄλλ' ἤδη εἶνε ἀργά, πρέπει ν' ἀναχωρήσω. Κόμησσα, σὰς προσφέρω τὰ σέβη μου. Βαρῶνε, χαιρετε.

Ἐχαιρέτησε, καὶ ἀνεχώρησεν εὐχαριστήμενος δι' ὅσα εἶπε.

Εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς κυρίας Βριών δὲν ἔμενον οὐδεὶς ἄλλος ἐκτὸς τοῦ ἱππότη καὶ τοῦ κόμητος, οἵτινες ἐξηκολούθουν τὸ πικέτον.

— Ἐκέρδησα, ἱππότα, ἔλεγεν ὁ κόμησις ρίπτων τὰ χαρτιά του. Τί παραδόξον παιγνιδίον !

— Εἰς τὴν τιμὴν μου, κόμη, ἐπανελάμβανεν ὁ ἱππότης, πρὸ τόσοσιν ἐτῶν ὅπου παί-

ζομεν ἑμοῦ δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ ἔκαμα τόσους ποντούς εἰς ἓνα μόνον παίξιμον.

— Κ' ἐγὼ οὐδέποτε ἐνθυμοῦμαι καὶ συνέβη τὸ ἴδιον, εἶπεν ὁ κόμης, ἐκτὸς ὅταν. . . Ἐνθυμείσθε τὴν ὠραίαν Κλορίνδην;

— Πῶς εἶπατε; ἠρώτησεν ὁ ἰππότης.

— Σὰς ἐρωτῶ ἐὰν ἐνθυμείσθε τὴν ὠραίαν Κλορίνδην.

— Τὴν ὠραίαν Κλορίνδην; μὰ τὴν πίστιν μου ὄχι. Εἰς ποίαν ἐποχὴν ἤκαμασεν αὕτη; Ζώσης τῆς δευτέρας ἢ τῆς τρίτης συζύγου;

— Εὐρίσκεσθε, νομίζω, ἐν τῇ δευτέρᾳ χειρῆα σας, παρετήρησεν ὁ κόμης.

— Ἄλλὰ περιμένετε λοιπὸν. Λέγετε ὅτι ἡ Κλορίνδη ἦτο μέλος τῆς μουσικῆς τῆς Ἀκαδημίας.

— Ἀκριβῶς. Ἦτο τότε ἡ εὐνοουμένη χορεύτρια τοῦ κοινού.

— Μάλιστα, μάλιστα, τὴν ἐνθυμοῦμαι τώρα μετὰ πόσης χάριτος ἐχόρευε! τί μειδίαμα ὠραίων εἶχε! Ἐτρελλαίνεσθε, κόμης, δι' αὐτήν.

— Καὶ ὑμεῖς, ἰππότα, ὠσαύτως.

— Ἐνθυμοῦμαι ὅτι μὰς περιέπαιξε.

— Μὰς ἔθεσεν εἰς τὴν θέσιν μας, ὡς λέγει ἡ σημερινὴ νεότης.

— Δὲν εἶχεν ὀρίσει συνέντευξιν καὶ εἰς τοὺς δύο μας τὴν ἴδιαν ἐσπέραν; ἠρώτησεν ὁ ἰππότης.

— Εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀπεκρίθη ὁ κόμης. Ἐκαμνε συχνὰ τοιοῦτου εἶδους διασκεδάσεις. Μετέβαινε τις καταχαρούμενος πλησίον της.

— Τὴν συνήντα τις ἐνόησε ἐκεῖ ὡς ἀντιζήλον, ἐξηκολούθησεν ὁ ἰππότης. Πολλὰ μονομαχίαι ἔλαβον χώραν. Ἄλλ' ἡμεῖς εὐτυχῶς ὄντες τόσον συνδεδωμένοι κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, ἐλύσαμεν τὴν διαφορὰν μας διὰ φιλικὸν τρόπον.

— Μάλιστα, ἐπαίξαμεν πικέτο, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχομεν συμφωνήσει νὰ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν εἰς τὸν ἄλλον, ὅστις χάσει.

— Κ' ἐκερδήσατε;

— Μετὰ τῆς αὐτῆς ευκολίας, ὡς καὶ ἀπόψε, ἐπανελάθεν ὁ κόμης μάλιστα ἐνθυμήθη...

— Τί; ἠρώτησεν ὁ ἰππότης.

— Πῶς; ἐλησμονήσατε ὅτι καθ' ἣν στιγμήν ἐφθάσαμεν ἐξώθεν τῆς θύρας τοῦ δωματίου της, ἠκούσαμεν ἐντὸς θόρυβον καὶ προχωρήσαντες διὰ τῶν ἀκρων τῶν ποδῶν, εἶδομεν διὰ τῆς ὀπῆς τῆς κλειδαριᾶς τὴν ὠραίαν Κλορίνδην ἐξηπλωμένην ἐφ' ἑνὸς διβανίου, πλησίον της δὲ καθήμενον τὸν μικρὸν δούκα δὲ Ἐρουβίλ;

— Ἐχετε δίκαιον, τὸ ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης. Ἐκείνη εἶχε λησμονήσει τὰς δύο συνεντεύξεις μας, διὰ τρίτην.

— Μειδιάσαντες δὲ τότε ἐθέσαμεν τὰ ἐπισκεπτήριά μας κάτωθεν τῆς θύρας...

— Καὶ μετέβημεν νὰ δειπνήσωμεν. Εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης μετ' ἀναστεναγμοῦ, ἐδειπνοῦμεν ἀκόμη, ἐνῶ ὦρα κοιμώμεθα τόσον ἐνωρίς...

— Ὅχι παντοτε, παρετήρησεν ὁ ἰππότης; πλησιάζει ἐνδεκά...

— Ἐνδεκά! ἀνέκραξεν ὁ κόμης ἐγειρόμενος. Πόσον ταχέως διέοχεταὶ ὁ χρόνος. Ἄλλὰ, ἐξηκολούθησεν, ἀφοῦ παρετήρησε πῆριξ του, πάντες ἀνεχώρησαν.

— Ὅχι, ἡ κυρία Βριῶν συνομιλεῖ ἐκεῖ κάτω μετὰ τοῦ Μαυρίκιου.

— Ἀφοῦ ἐκεῖνοι ἐσεβάσθησαν τὴν μακρὰν συνομιλίαν μας, ἄς σεβασθῶμεν τὴν ἰδικὴν των. Ἄς λάβωμεν τοὺς πῖλους μας καὶ ἄς ἀναχωρήσωμεν ἀθροῦτως.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν των ὁ Μαυρίκιος καὶ ἡ Ἐλένη εὐρέθησαν μόνον εἰς τὴν αἴθουσαν.

Γ'

Ἀφοῦ ἀνεχώρησεν ὁ Καζιμίρ, ρίψας τὴν δολίαν φράσιν του, ἡ Ἐλένη καὶ ὁ Μαυρίκιος ἔμεινον σιωπῶντες ἠννύουν ἀμφοτέρω τὴν σοβαρότητα τῆς θέσεώς των καὶ προσεπάθουν νὰ νικήσωσι τοὺς κινδύνους. Τέλος ἡ Ἐλένη, ἣτις ἀπησχολημένη πρὸ στιγμῆς νὰ τοποθετῇ ἄνθη εἰς ἀνθοδοχείον, ἐστράφη ἀποτόμως πρὸς τὸν Μαυρίκιον, ὅστις ἴστατο ὄρθιος πλησίον τῆς ἐστίας.

— Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἔρχεσθε τόσον ἀργά; εἶπε διὰ φωνῆς ἣν προσεπάθει νὰ καταστήσῃ ἡρεμον. Ὅστε διέρχεσθε τὰς ἐσπέρας σας πλησίον τῆς δεσποινίδος Θηρεσίας;

Ὁ Μαυρίκιος ἀνέμενε βεβαίως ν' ἀκούσῃ τοῦτο, διότι ἀπεκρίθη ἠπίως καὶ χωρὶς ποσῶς νὰ ταραχθῇ.

— Δὲν εἶνε ἡ δεσποινὶς Θηρεσία ἐκείνη, ἣτις μὲ κρατεῖ μακρὰν σας τὴν ἐσπέραν, ἀγαπητῆ μου Ἐλένη, ἀλλὰ τὰ καθήκοντα, ἄτινα ἔχω πρὸς τὴν οἰκογενεῖάν μου.

— Ἄ! ἐπανελάθεν ἡ κόμισσα, ἥς ἡ φωνὴ προεἶδεν ἤδη περισσοτέραν πικρίαν, ὕστερον ἀπὸ τόσον χρόνον σήμερον μάλιστα μανθάνω τὴν αἰτιολογίαν σας ταύτην.

— Μάλιστα, ἔχει τις ὑποχρεώσεις, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος παντοτε μετὰ τῆς αὐτῆς γλυκύτητος. δι' ἃς δὲ φροντίζει μὲν ὅταν εἶνε νέος, πλὴν ἀργότερον...

— Ἀργότερον, εἶπεν ἡ Ἐλένη διακόπτουσα αὐτὸν μετὰ ζωηρότητος, ἀργότερον, ὅταν λάβῃ πλέον τὴν ἀπόφασιν νὰ δώσῃ ἐν τέλος νὰ... νυμφευθῇ, σχετίζεται περισσότερον μετὰ τῆς οἰκογενείας μεθ' ἧς μέλλει νὰ συνδέθῃ.

— Δὲν σ' ἐννοῶ διόλου, Ἐλένη, εἶνε ἀληθές ὅτι πρὸ τίνος χρόνου ἔρχομαι ἀργότερον τοῦ συνήθους, ἀλλὰ μήπως ὄρισαν ὦραν, καθ' ἣν μὴ ἐρχόμενος ἀκριβῶς νὰ παρῆγοῦμαι τόσον πολὺ, καὶ νὰ ὀργίζεσθε ἐναντίον μου;

— Νὰ ὀργίζομαι! ἐγὼ ὀργίζομαι ἐναντίον σας. Τοῦναντίον εἶμαι λίαν ἡσυχος. Ἐκείνο μόνον ὅπερ βλέπω εἶνε... ὅτι ἄλλοτε ἤρχεσθε πρῶτος, καὶ ἀνεχωρεῖτε τελευταῖος.

Ταῦτα δὲ λέγουσα ἡ Ἐλένη ἦτο περίλυπος.

— Διὰ τοῦτο λοιπὸν μόνον μ' ἐπιπλήτετε; ἐπανελάθεν ὁ Μαυρίκιος. Ἄλλ' ἀγνοεῖτε πόσον παρεξήθη ἡ ἐν τῷ οἴκῳ σας συχνὴ φοίτησίς μου; Δὲν ἔπρεπε νὰ συχνάζω τόσον πολὺ ἐπρόκειτο περὶ τῆς ὑπολήψεώς σας.

— Περὶ τῆς ὑπολήψεώς μου! εἶπεν ἡ Ἐ-

λένη διὰ στωπικοῦ ὄφους, τίς σας παρεκάλεσε νὰ φροντίσῃτε δι' αὐτήν; Τοῦτο ἀφορᾷ ἐμὲ καὶ ὄχι ὑμᾶς.

— Πᾶσαι αἱ γυναῖκες τὰ ἴδια λέγουσιν, ἐπανελάθεν ὁ Μαυρίκιος. Ἐὰν τὰς ἐκθέτε τις τὸν κατηγοροῦσι διὰ προδοσίαν, ἄλλως τε παραπονοῦνται ὅτι δὲν ἀνταγαπῶνται.

— Ἄ! σταθῆτε, ἀνέκραξεν ἡ Ἐλένη, ἣτις δὲν ἐκρατεῖτο, ἄς ἀφήσωμεν πλέον ταῦτα. Δὲν ἀπαιτῶ τίποτε ἄλλο ἢ μόνον νὰ αἰτιολογήσῃτε τὴν πρὸς ἐμὲ ψυχρότητα σας, Ὁμιλήσατε, τὸ θέλω!

— Πολὺ καλά... εἶπεν ὁ Μαυρίκιος χειρνομῶν καὶ λαμβάνων ὕψος ἀποφασιστικόν, θὰ ὁμιλήσω.

— Ἄ! τέλος πάντων. Σὰς ἀκούω.

Ἐκείνη ἐκάθησεν ἀπέναντί του καὶ τὸν παρετήρει ἀσκαρδαμυκτεῖ.

Οὗτος ἀπεκρίθη ἡσύχως:

— Θὰ παρετηρήσατε καὶ ὑμεῖς ἡ ἴδια, Ἐλένη, ὅτι αἱ σκηναὶ αὗται ἀνανεοῦνται καθ' ἐκάστην. Οὐδὲν ἔχω ἐναντίον σας. Πρὸ πέντε ἐτῶν δὲν ἐπράξατε τὸ ἐλάχιστον δυνάμενον νὰ μὲ δυσαρεστήσῃ, ἀλλ' ἡ περαιτέρω συμβίωσίς μας κατέστη ἀνυπόφορος.

— Ἀνυπόφορος! Ἀνέκραξεν ἡ κυρία Βριῶν. Καὶ ποῖος σας ὑποχρεῖ νὰ τὴν ὑποφέρητε; Οὐδὲν σας δεσμεύει μετ' ἐμοῦ, εἶσθε ἐλεύθερος.

— Πάντοτε τοῦτο λέγετε, εἶπε μετὰ θλίψεως, ὁ Μαυρίκιος. Πρὸς τί αἱ αἰώνια αὗται ἀνετηκλήσεις, αἱ ἀδίκαι ὑποψίαι. Διατί αἱ ἀναμνήσεις σας χρησιμεύουσι μόνον νὰ σκιαζῶσι τὸ παρόν, καὶ νὰ παρουσιάζωσι τὸ παρελθὸν δι' ἐλευστικῶν χρωμάτων, ἄτινα ποτὲ ἴσως δὲν ὑπῆρξεν; Διατί, ὑμεῖς, ἡ τοσοῦτον καλὴ πρὸς ὅλους τοὺς φίλους σας, φέρεσθε τόσον αὐστηρῶς πρὸς ἐμὲ; Πρὸ μικροῦ σας ἔλεγον ὅτι οὐδὲν ἔχω ἐναντίον σας, ὑμεῖς ἔχετε παράπονον ἐναντίον μου;

— Ἐν καὶ μόνον, ἀλλὰ μέγιστον!... ὅτι δὲν μὲ ἀγαπᾶτε πλέον.

— Πλανᾶσθε μεγάλως, Ἐλένη, σας ἀγαπῶ.

— Ἄλλοτε, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Βριῶν, θὰ ἐρρίπτεσο εἰς τὰς ἀγκάλας μου. θὰ μοὶ ἔλεγες, «Σὲ ἀγαπῶ»; καὶ θὰ μ' εἶπειες, ἐν ᾧ σήμερον ἀρκείσθε νὰ εἴπητε ψυχρῶς, εὐγενῶς: «Πλανᾶσθε, σας ἀγαπῶ». Δὲν δύνασθε νὰ μὲ πείσητε.

Δάκρυ ἔρρευεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της, ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν της, ὅπως μὴ τὸ ἴδῃ ἐκεῖνος.

— Ἄλλ' ἔχετε δίκαιον, ἄς διαλύσωμεν τὴν φιλίαν μας, αἱ σκηναὶ αὗται εἶνε γελοῖαι. Ἄς ὁμιλήσωμεν δι' ἄλλα πράγματα. Διασκεδάσατε ἀπόψε;

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος.

— Ἡ δεσποινὶς Θηρεσία εἶνε ὠραία;

— Διατί ἡ ἐρώτησις αὕτη;

— Διότι ἡ νεανὶς αὕτη, ἀπεκρίθη ἡ Ἐλένη, σας ἐνδιαφέρει, καὶ συνεπῶς ἐνδιαφέρει καὶ ἐμὲ. Τοῦτο μάλιστα θὰ εἶνε τὸ καλλίτερον ἴσως, ὅπερ θὰ πράξητε. Νυμφευθῆτε, ἀγαπητέ μου Μαυρίκιε. Τοιουτοτρόπως τὸ πᾶν μεταξὺ μας λαμβάνει καλλίστερον τέλος. Ἄς ἴδωμεν, πότε δύνασθε νὰ νυμφευθῆτε; ἐντὸς μηνός, ἐντὸς τριῶν ἐβδομάδων;

— Πιστεύσατε, Ἐλένη, εἶπεν ὁ Μαυρί-

κιος άνυπομόνωσ, ότι μοι ρίπτετε ιδέας, άς δέν έχω ;

Τόν παρετήρησεν επί τινα στιγμήν σιωπώσα, κατόπιν δ' επανέλαβε διά φωνής προδιδούσης πάντα τά αισθήματά της :

— Τάς ιδέας ταύτας τάς είχατε, τό βλέπω καλώς. Σας γνωρίζω, δέν δυνασθε τίποτε ν' αποκρύψετε άπ' έμέ. Μαντεύω πάσας τάς άδυναμίας τής καρδιάς σας. Άλλ' ως τίμιος άνθρωπος σκέπτεσθε νά εξοφλήσητε τό μετ' έμού χρέος σας πρότερον, και ύστερον ν' αποφασίσητε τόν γάμον τούτον, όν άεννάως σκέπτεσθε καιόν άδύνατον νά πραγματοποιήσητε, ένόσω έγώ δέν σας δίδω τήν έλευθερίαν σας γνωρίζω τήν λεπτότητα σας, όσον άφορα τό ζήτημα τούτο. Σας λέγω όθεν, φίλε μου, ότι είσθε έλεύθερος. Είμαι λογικωτέρα παρ' όσον σκέπτεσθε. Η σχέσις μας πράγματι άρκετόν διήρκεσε. Δέν πρέπει αι τοιούτου είδους ύποθέσεις νά διαιωνίζονται. Πρέπει τού λοιπού νά δημιουργήσητε ύπαρξιν έντιμον, ήσυχον, νόμιμον. Δέν δύναμαι νά σας μεμφθώ, διότι έπιθυμείτε οικογένειαν, τέκνα... πράγματα, διά τά όποια έγώ ύπέφερα καθ' όλην μου τήν ζωήν μή δυνηθείσα νά τ' αποκτήσω.

»Μετά τήν πάροδον τών έτών τά πάθη σθένονται... "Α! πόσον γλυκύ είναι τότε νά ζή τις έν τή ζωή τών άλλων, και νά αισθάνηται τή άκόμη τούς παλμούς τής καρδιάς μή κτυπούσης πλέον. Τό βλέπετε, Μαυρίκιε, σας ύμιλεί μία φίλη, άκλουθήσατε τήν συμβουλήν ήν αύτη σας δίδει... "Ας αποχωρισθώμεν, ως όφείλουν ν' αποχωρίζονται άνθρωποι ειλικρινείς, τίμιοι, χωρίς νά μεμφώμεθα άλλήλους... Λάβετε τήν χείρα ήν σας τείνω.

Έτεινε πρós αύτόν τήν χείρα, ό δέ Μαυρίκιος, τεταραγμένος έκ τών λόγων, ούς πρό μικρού ήκουσε κ' έν μεγίστη άγωνία εύρισκόμενος, τήν έλαβε μηχανικώς. Τότε, μεγίστη θλίψις και άγανάκτησις κατέλαβε τήν Έλένην. Τρέμουσα, δέ και με τά άκρυα εις τούς όφθαλμούς, άνέκραξεν,

— Έδέχθη τήν λύσιν ήν τού έπρότεινον!

Και τοποθετηθείσα άπέναντί του τού είπεν.

— Είναι λοιπόν άληθές ; δέν με άγαπάς πλέον ;

— Μήπως γνωρίζω κ' έγώ ; άπεκρίθη ό Μαυρίκιος, όστις δέν ήτο πλέον κύριος έαυτού. Αί σκηναί αύται αι άνανεούμεναι καθ' έκάστην μ' άννευρίζουσι, με φονεύουσι. Κ' έγώ δέν ήξέυρω πλέον τί αισθάνομαι, τί άγαπώ και τί δέν άγαπώ !

Έσταμάτησε, και καταπραύνθη εις όλίγον έρρίφθη έρ' ένός καθίσματος εις μίαν γωνίαν τής αίθούσης. Τότε ή Έλένη, ώχρά και σοθρά, ή Έλένη, ήτις έν ώ έκείνος ώμίλει είχε μεγάλως άλλιωθή, επροχώρησε πρós τόν Μαυρίκιον και τού είπε διά φωνής λυπηράς, πλην σταθεράς :

— Άπατάσθε, Μαυρίκιε, ή σκηνή αύτη θά είναι ή τελευταία, τό όρκίζομαι... Σας τό επαναλαμβάνω άνευ παθους, άνευ ύστεροβουλίας. Είσθε έλεύθερος, χαιρέτε... θά έχω τό θάρρος νά μή σας σεχθώ εάν επανέλθητε, άλλ' έλπίζω ότι θά έχητε τό θάρρος νά μήν επανέλθητε πλέον.

[Έπεται συνέχεια] II.

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Καλημέρα βαρώνε, είσθε καλά ;

— Πολύ καλά. Και σεις, βαρωνίς, έπεράσατε καλά τήν νύκτα ;

Είτα δίχως νά αναμένη άπάντησιν δι' ήν ήδικοφεί, άφού κάλλιστα έγνώριζε πώς ή νύξ είχε διέλθει, προσέβλεψε τον Βεράλ.

— Τί ήλθε νά κάμη αύτός ;

— Δέν είναι τεχνίτης, είναι αύτός όπου σπουδάξει ήθοποιός.

Ό άντισυνταγματάρχης έθεώρησεν επί μακρόν τόν Βεράλ άπό κεφαλής μέχρι ποδών.

— Πώς, τόσο καλοκαμωμένος, και σου ήλθε ή ιδέα νά γίνης ήθοποιός, άντι νά μείνης στρατιώτης ; είπεν.

Ήτο όντως λίαν εύρωστος τό σώμα, ό σπουδαστής τής ύποκριτικής, και έαφραστικός τήν όψιν.

— Αυτό δέν βλάπτει εις τό θέατρον, είπε μετά μειδιάματος ένέχοντος σεβασμόν.

— Άλλ' ούτε και εις τόν στρατόν, άντειπεν ό άντισυνταγματάρχης, κάμωνν στροφήν και προσβλέπων τήν συζυγόν του. Επί τέλους, δέν πρόκειται περί αύτου, με είπον ότι είσαι ικανός και άπαγγέλλεις στίχους ή ό,τι δήποτε άλλο εις παραστάσεις.

— Τό έλπίζω, συνταγματάρχα μου.

— Εεύρεις πώς δέν θέλω νά γελούν με ένα στρατιώτη τού συντάγματός μου έννοώ νά σου τό συστήσω.

— Θα κάμω ώστε νά μή με γελάσουν, συνταγματάρχα μου.

— Καλά, θά συνεννοηθής διά τό τεμάχιον τό όποϊον θά εκλέξης, με τόν άρχιμουσικόν θά τό επαναλάβης.

Καίτοι ένεποίησαν αι λόγιοι ούτοι παραδόξον έντύπωσιν εις τόν Βεράλ, έμεινεν όμως ακίνητος έν τή στάσει ήν έτήρει.

— Λοιπόν υπέλαθεν ό άντισυνταγματάρχης, ήμπορείς τώρα ν' άποσυρθής.

— Μίαν χάριν, συνταγματάρχα μου, δέν δύναμαι νά παρουσιάσω εις τό κοινόν με τοιαύτην κόμην— και έπέδειξε τήν βραχίαιαν κόμην του— παρακαλώ όπως με έπιτρέψητε νά τήν βοστρυχώσω με τόν σίδηρον.

— Καλά, έστω βοστρυχώσε την όπως άγαπάς.

— Θα σας παρκαλέσω νά μοι έπιτρέψητε νά φορέσω γάντια πέτσινα, δέν δύναμαι νά παρουσιάσω εις τήν σκηνήν με χειρόκτια τού στρατού.

— Και μήπως τά χειρόκτια τού στρατού σου φαίνονται γελοία ;

— Δότε τω τήν άδειαν, είπεν ή βαρωνίς μετά προσηνοūs μειδιάματος.

— Καλά, έστω.

Δέν υπελείπετο πλέον διά τόν Βεράλ ειμή ν' απέλθη παρ ά τω άρχιμουσικώ, γελών μόνος επί τή άστειά ιδέα τού συνταγματάρχου του, τού ν' αναθήσει εις μουσικόν τήν έκλογήν του πρós άπαγγελίαν τεμαχίου, και τήν εξετάσιν τής ικανότητός του.

Τό πράγμα ήτο γελοϊόν, και μάλιστα με τόν περί ου ό λόγος άρχιμουσικόν.

Νεωστί συζευχθείς ούτος νεάνιδα τής πόλεως άποκομίσασαν αύτῶ τριών ή τεσσάρων χιλιάδων φράγκων εισόδημα, έζη πλέον άποκλειστικώς, να αποδείξη τήν πρós τήν σύζυγόν του άγάπην... διά τής μουσικής, παιζων όλον και τρυφερά τεμαχία, πρós άκραν δυσαρέσειαν τού συνταγματάρχου, άρεσκομένου κατ ά προτίμησιν εις τά έμβατήρια.

ΙΕ'

Μεθ' όλον τόν ζήλον και τήν ζέσιν τού Έσπαρβαρίγκ, αι δοκιμαί παρετεινότο, βραδυπορούσαι πάντοτε, ότε διά τόν ένα λόγον, ότε διά τόν άλλον.

Η Άννέτα πωσώς δέν έβιάζετο και ό Δερόδης δέν ήνώει νά μοχθήση πρós εκμάθησιν, τού μέρους τό όποϊον είχε νά παιζή, έννοών νά εκμαθη τό πράγμα διά τής μνήμης και τών ότων και άπαξιών νά τό άναγνώσθ ή ύδως, και επανειλημμένως.

— Δέν έχετε μέσα σας τό ιερόν πυρ, άνέκραξεν άπεγνωσμένος ό Έσπαρβαρίγκ.

— Τις μάς βιάζει ; Μήπως ή παράστασις θά είναι πλέον διασκεδαστική άπό αύτάς τάς δοκιμαί ;

— Μετά τήν παράστασιν αύτήν θά διοργανώσωμεν άλλην.

— Τό Μπεμπέ ;

— Διατί όχι.

Ό Δερόδης, όστις έν αρχή προσήρχετο νοηλώς εις τάς δοκιμαί ταύτας, διά τής βίας, διότι δέν είχε πού άλλου νά υπάγη ήρχετο τώρα μετ' άκρας εύχαριστήσεως.

Όλίγον κατ' όλίγον, τά θέλητρα τής Άννέτας τόνειχον περιβαλει καικατακτήσει.

Έτέρπετο εύρισκόμενος παρ' αύτῆ, τῶ ήρεσκε νά τήν βλέπη, νά τήν άκούη.

Τό παραδόξον δέ, ότι επεζητεί μέσα όν νά επισύρη πρós έαυτόν τά βλέμματά της, ή εύθυμός της και εύηχος φωνή τόν συνεκίειν.

Και ένῶ κατ' αρχάς είχε είπει «τό τρελλοκόριτσο», τώρα έλεγε «τήν ώραίαν κόρην!»

Δέν έπληττέ τις μετ' αύτῆς, τόσον είχε γόητρον, τόσην ζωηρότητα.

Και έπειτα, ό,τι επί μάλλον τόν έθιγεν έν τή φιλαυτία του ήσαν ή ιδιάζουσα προσοχή, αι φιλαρέσειαι, αι προσκλήσεις άς τῶ έπέδαφιλευεν ως εις κανένα.

Ίσως ταύτα πάντα τῆ έπένεεν ό πόθος όν εκάστη κόρη έχει τού ν' άποκατασταθῆ, ίσως όμως και ό έρωσ. Και διατί όχι ;

Τό κατ' αύτόν, δέν έφοβείτο μή παρεσύρητο εις γάμον.

Άλλά πρós τί νά μή άφινε ν' άγαπάται ; Ήξίζεν ή νέα αύτή όσον και ή χορσούτρια του, ήτις άλλως τε και μακράν ήτο ήδη.

Τέλος ό Έσπαρβαρίγκ, άπαυδών, άπεφάσισε νά επιβαλή τό κύρος του και προσδιώρισε τήν ήμέραν τής παραστάσεως :

— Τώρα, πρέπει ή κ. Δερόδης νά μάθῆ τό μέρος του, άν δέν θέλει νά εκτεθῆ εις τήν ταπεινώσιν τού νά μείνη επί σκηνής άναυδος.

Άπό πολλού έγίνετο λόγος έν τῆ πόλει περί τής παρ ά τῆ κυρία Βοσμορώ προητοι-

μαζομένης παραστάσεως αὐτῆς, ἀλλ' ὅτε μετὰ τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς ἡμέρας, περιῆλθον ἐν γνώσει τοῦ προγράμματος, ἕτερος εἶδους συγκίνησις ἔλαβε χώραν.

« Ἀγὼν ξιφασκίας μεταξύ τῆς δεσποινίδος Ἀννέττας δὲ Βοσμωρῶ καὶ τῶν κκ. Δερρόδη καὶ Βονέ. »

Ἦτο δυνατόν ; Κατὰ πρῶτον οὐδεὶς ἤθελε νὰ τὸ πιστεύσῃ διὰ νεάνιδα καλῆς τάξεως. Ἐγνώριζον ὅτι ἔλαμβανε μαθήματα ξιφασκίας καὶ ἔλεγον ὅτι τοῦτο ἦτο γυμναστική ἀσκήσις εὐνοϊκῆ τῇ ὑγιείᾳ αὐτῆς, βεβαίως ἀλλόκοτος γυμναστική, ἐπιτροπομένη ὅμως εἰς θυγατέρα ἀξιωματικοῦ. Ἄλλ' ἔφοδος δημοσίᾳ μόνον εἰς τὰς λαϊκὰς πανηγύρεις βλέπει τις γυναῖκας κολοσσούς ὄπλομαχοῦσας « μετὰ τῶν κυρίων στρατιωτικῶν ». Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ μεταβῆ, ἀφοῦ ὁ Λαφλεράνης ἐξεταζόμενος ἀπήντησεν ὅτι οὐδὲν ἦν ἀληθέστερον, ὅτι δὲ ἤλπιζε νὰ εἶνε ὑπερήφανος διὰ τὸν μαθητὴν του. Ἀληθές ἦτο ἀληθές. Οἶον σκανδαλον. Ἄλλὰ τότε ἡ ἀ-

τυχῆς κόρη οὐδέποτε θὰ ἠδύνατο νὰ εὕρῃ σύζυγον.

Ἀκριβῶς δὲ διότι ἦτο σκάνδαλον, ὁ κόσμος ὅλος διεκαίετο ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ μὴ λείψῃ. « Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν τὰ βλέπει κανεὶς καθ' ἡμέραν ». Ἄλλως τε, τὸ πρόγραμμα ὑπισχνεῖτο καὶ ἄλλας διασκεδάσεις : Τεμάχιον ἐκ τοῦ Πράττω ὅτι ὀφείλω. ἀπαγγελλόμενον ὑπὸ τοῦ κυρίου Βεράλ. Αἱ πεποιθήσεις τοῦ πατρός, παιζόμεναι ὑπὸ τῶν κυρίων Ἐσπαρβαρίγκ, Βονέ, Δερρόδ καὶ τῆς δεσποινίδος Ἀγνῆς δὲ Βοσμωρῶ. Συνδιάλεξις τοῦ Πετιλιόν, ἀπαγγελλομένη ὑπὸ τοῦ κυρίου Ἐσπαρβαρίγκ, τεμάχιον ἐκ τῶν τεσσάρων ἀνέμων τοῦ πνεύματος, ἀπαγγελλόμενον ὑπὸ τοῦ κυρίου Βεράλ ἢ Βουσεϊτικέτη, χρορευομένη ὑπὸ τῶν δεσποινίδων Ἰουλιανῆς Δοράν καὶ Ἀγνῆς δὲ Βοσμωρῶ, τῆς κυρίας Μωπέ καὶ τῶν κυρίων Βονέ, Δερρόδ καὶ Σολέ.

Ἡ Βουσεϊτικέτη ἦτο ἄλλο πάλιν σκάνδαλον σβαχρότερον ἐτι τῆς ἐφόδου. Ἡ ἔφο-

δος προσέβαλε μόνον καὶ ὀπωπὴποτε ἐξευγενισμένους ἢ καὶ ὡς τοιούτους νομιζομένους, ἐνῶ ἡ Βουσεϊτικέτη προσέβαλεν ὅλον τὸν κόσμον. Πῶς αἱ κυριαὶ καὶ αἱ δεσποινίδες τῆς κοινωνίας ἠδύνατο νὰ παραστῶσι δημοσίᾳ εἰς χορόν, ὅστις ἦτο ἡ τέρψις τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, τῶν χωρικῶν, τῶν ἐργατῶν ἢ τῶν ὑπηρετῶν τῆς πόλεως ;

— Καίτοι ἡ τιμὴ τῶν εἰσιτηρίων ἦτο ὑπέρογκος, διότι πέντε φράγκα εἶνε μέγα ποσὸν ἐν Φειριάδῃ, κατηναλώθησαν πάντα πάραυτα ὡς ἐγνώσθη ὅτι ἐπωλοῦντο πρὸς ταῖς κυρίαῖς ταῖς μελλούσαις νὰ λάβωσι μέρος. Δὲν ἤρκεσαν μάλιστα ἡ εὐγένεια Βοσμωρῶ πλείστας ὅσας ἔλαβεν αἰτήσεις, εἰς ἃς ἦτο ἀδύνατον ν' ἀπαντήσῃ, ἀφοῦ ὁ ἀριθμὸς τῶν θέσεων ἦτο ὠρισμένος καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς χωρητικότητος τῆς αἰθούσης. Ἦδυνήθησαν μόνον νὰ διανεμῶσι τριακοντάδα εἰσιτηρίων περιπλέον, δι' ὧν ἠδύνατο τις νὰ ἴσταται ὀρθίος εἰς τὰς θύρας.

[Ἔπεται συνέχεια].

Κ.

ΜΕΓΑ ΥΕΛΟΛΑΜΠΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

179 ὁδ. Αἰόλου — ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΙΡΚΙΝΗ — 179 ὁδ. Αἰόλου

ΔΩΡΑ ΔΩΡΑ ΔΩΡΑ ΔΩΡΑ

Μουσεῖον τέλειον, πλήρες, ἐν ᾧ ἐκτίθενται πάντα τὰ ἀριστουργήματα τῆς εὐρωπαϊκῆς τέχνης. εἶνε ὁ ἐν Ἀθήναις

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Πολυέλατοι μαγικοί ἀπὸ 50—1000 δρ. — Σερβίτζια ἐκ Πορσελάνης, Φαγιάνς, — Συσκευαὶ τείου. — Φλυτζάνια νεωτάτου συστήματος. — Δίσκοι ἀρξάντων καὶ ἐκ πεπισμένου χάρτου. — Μαγαροπήρουνα ἀρξάντων, νίκελ, ἐλαφοκέρατου, ἐβέννου. — Λάμπαι διαφόρων εἰδῶν καὶ μεγεθῶν. — Καὶ ἄλλα πολλὰ ἐκθαμβωτικὰ εἶδη, τὰ ὁποῖα θὰ ἴδετε ὅταν ἐπισκεφθῆτε τὸν ἀληθῆ Παράδεισον τῆς ὑλοπλαστικῆς τέχνης. Ἐπισκεφθῆτε λοιπὸν τὸν Παράδεισον.

— Τιμαὶ ὠρισμέναι. — 2

ΕΡΓΟΤΕΧΝΗΤΡΙΑ
ΕΛΕΝΗ ΑΡΕΑΛΗ ἀριστοῦχος, συνταξία Ἀγ. Ἀποστόλων, ὁδὸς Πολυγύτου ἀρ. 10, δέχεται ἐργασίας διαφόρων κεντημάτων εἰς ὑποκάμισα καὶ μολιέρια διὰ πρόικα, μάρκες κ.λ. ἀσπαραγῶν, προσέτι καὶ ἐπὶ ἀνταξίων διαφόρα ἔργα : σταυροῦς, ὀρολογιοθήκας, πεσοικιμένα διὰ διαφόρων χρομάτων καὶ χρυσοῦ. Ἐπίσης ὑπάρχουσιν ἐτοιμα ἔργα διὰ δώρα τοῦ νέου ἔτους εἰς τιμὰς λίαν συγκρατατικάς.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ
 ἢ-οι
ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ
 ἐπὶ τῇ βίᾳ τῶν νεοτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδίατρῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κιτριάδου, ἱατροῦ καὶ ὑψηλοῦ τῆς Παιδολογίας τῶν παιδίων ἐν τῷ Ἐθνικῷ Παινεπιστημίῳ, μετὰ 21 εἰκόνων ἐν τῷ κειμένῳ.
 Ἄδειον δρ. 3. 50, χρυσόδετον 4. 50.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ
 Σ. ΔΕΝΑΞΑ
 Ὀδὸς Σταδίου 63.
 Βισάντιο, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μελθεζία, Νέκταρ, Βορδὸ, Ζαμάτικα. Οἶνοι κοινὸι πρὸς 80 λεπτά τῆν ὀκτῶν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξά ἐραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων καὶ Ὀλυμπίων.

ΤΟ ΕΥΘΥΝΟΤΕΡΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
 Βεβαίως ὅπως ὁ φίλος καλὸς κόσμος τῆς πρωτεύουσῆς θὰ γνωρίξῃ τὸν περιτοτικώτατον γραμματεῖα τοῦ Καταστήματος ΠΡΑΚΤΕΙΟΥΣ καὶ ΓΑΒΑΛΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ Μ ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΝ

ὅστις ἐσύστησεν ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου τρ. ἔ. ἴδιον Κατάστημα Ἀγγλικῶν βιβλῶν ἐν τῇ Πλατείᾳ τῆς Καπνικαρέας, ἀρ. 5, παραπλευρῶς τοῦ Καταστήματος κ. Ι. Βουγά, καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ εὐρίσκει τις πλουσιωτάτην συλλογὴν βιβλῶν τῶν Ἀγγλικῶν εἰδῶν καὶ εὐρηγίαν ἀσυμμόριστον, ἦτοι :

Κλάδες 30 ἡμετῶν. — Τίτλια 30 λ. — Ἰνδὸν βιβλία 50 λ. — Κασιέρια 80 λ. — Φλάνδριαν διὰ ματινέ 40 λ. — Μπιδέδες 6. 50. — Λινὰ σκούρα περσέτων 40 λ. — Ἰνδὸν βιβλία 85 λ. — Δραμάκια κλαδοῦ 50 λ. — Φέδρα 35 λ. — Σατέν 60 λ. Καὶ ἄλλα διάφορα εἶδη ἦτοι : Χασίδες, Πανία, Λινὰ, Φορετίσες, Πανία σινδωνίων, Λινὰ πρεπιερόμενολα καὶ πεσέτας, Προσόμια, Κοουβέρτας μαλλίνας καὶ βαμβάκερας καὶ ὅλα τὰ εἶδη φοδῶν διὰ ράπτας εἰς τιμὰς εὐθιγυτάτας. Ἐξαιρετικῶς δὲ Χασίδες 40 δρ. τὸ τόπι καὶ ἴμιπερ ὀλίγα μὲχρι 10 δρ. καὶ ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἱεραικῶν ἐνδυμῶτων, ἦτοι : Κασιέρ-δεκός, Ρέυ, Σατέν καὶ Ἀτλάζια.

Ἐπισκεφθῆτε τὸ Κατάστημα τοῦτο, ἵνα ἀντιληφθῆτε τῆς μυθώδους εὐρηγίας. Ἐυθυνηθῆτε δὲ καὶ τὰ πρακτικὰ δώρα τοῦ Νέου ἔτους, τὰ ὁποῖα εὐρίσκει τις ἄφροντα ἐν τῷ Καταστήματι Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΟΥ, πλατεία Κωνσταντίας.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ δεχόμεθα εἰς λίαν συγκρατατικὰς τιμὰς

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ **ΣΙΓΓΕΡ** ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὀδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ὠρισμέναι

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ
 ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνησία.

Ἐπισκευὴ δωρεάν.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ Χάρτης τυπογραφικῶς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων, λείος καὶ μή.
 ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΑΡΙΘΜΟΣ 16. Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεύς 'Αθήναι Πάτραι Πύργος 'Ολύμπια.

Πειραιεύς	άν. 6.20π	8.20*	11.50π	—	'Ολύμπια	άν. 8.30π	—	1.50μ	5.05μ
'Αθήναι	" 7.00	9.00	12.30	—	Πύργος	(ζφ. 9.25.	—	2.45	6.00
Κόρινθος	(ζφ. 9.58	12.12	3.22	—	άν. —	7.00π	3.10	4.25μ	
Ευλόκασ.	άν. 10.18	9.20π	3.35	4.30μ	Λεγαρινά	(ζφ. —	8.47	4.39	6.35
'Ακράτα	ζφ. 11.16	10.54	4.33	6.04	άν. —	8.53	4.44	6.40π	
Άγιον	ζφ. 12.26	—	5.29	7.25	Πάτραι	(ζφ. —	11.00	7.05	9.15
Πάτραι	άν. 12.28	5.45π	5.30	3.30μ	άν. 7.45π	12.10	8.50π	3.00μ	
Λεγαρινά	ζφ. 1.29	7.03	6.20	4.45	Άγιον	άν. 9.12	1.30	10.25	5.15
Πύργος	(ζφ. 3.10	9.05	7.40	6.45	'Ακράτα	(ζφ. 10.04	2.20	11.40	6.35
'Αθήναι	άν. 3.40	7.15π	4.05μ	—	άν. 10.08	2.25	6.00π	—	
Κόρινθος	ζφ. 5.41	9.48	7.00	—	Ευλόκασ	άν. 11.17	3.20	7.16	11.30
Πάτραι	άν. 5.46	9.54	6.45π	—	Κόρινθος	ζφ. 12.14	4.18	8.50	1.05*
Πύργος	(ζφ. 7.35	11.45	9.00	—	άν. 12.34	4.32	—	2.30*	
'Ολύμπια	άν. 7.15π	12.00	4.00	—	'Αθήναι	ζφ. 3.40	7.30	—	5.50
Πειραιεύς	ζφ. 8.10	12.55	4.55	—	Πειραιεύς	ζφ. 4.15	8.00	—	6.25

Κόρινθος 'Αργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	8.35π (1)	12.30μ	Τρίπολις	άν. 8.45π	12.45μ (2)
'Αργος	11.25	3.08	Ναύπλιον	άν. 11.10	4.
Ναύπλιον	12.15	3.50	'Αργος	άν. 11.55	4.40
Τρίπολις	4.00	6.40	Κόρινθος	άν. 1.15	7.15

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.20	—	6.15	Λουτρά	—	—	1.45
Βαρβολομ.	7.35	10.40	2.30	6.30	Κυλλήνη	—	8.10	11.15
Κυλλήνη	8.00	11.05	2.55	—	Βαρβολομ.	6.30	8.43	11.42
Λουτρά	—	12.25	—	—	Καβάσιλα	6.45	8.58	—

* Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξύ Μύλων 'Αργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαξοστοιχίας καθ' ἑκάστην.

Δ Ω Ρ Α

'Αγιοβασιλάτικα.

Τρέξατε εἰς τὸ ὠρολογιοποιεῖον καὶ χρυσοχοεῖον Δ. ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ, ὁδὸς Αἰόλου, 79. Θὰ εὕρετε ὄψα ἀγιοβασιλάτικα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ κοσμήματα ἀπὸ 2 ἕως 200 δραχ. καὶ ἄνω, καὶ διάφορα ὠρολόγια. Τρέξατε διὰ νὰ πεισθῆτε.

'Αγιοβασιλάτικα

ΔΩΡΑ ΔΩΡΑ ΔΩΡΑ

ΠΟΥΔΡΑ ΖΑΚΥΝΘΟΥ τῆς Κυρίας ΒΙΕΒΑΡΔΗ ἀρίστη, βραβευθεῖσα εἰς τὰς 'Εκθέσεις Παρισίων καὶ 'Ολυμπίων, εἰς κουτία, καὶ τιμώμενον ἑκάστον δραχμῆς 1, πωλεῖται εἰς τὸ κεντρικὸν ἈΦΕ-ΣΒΥΣΕ, παρὰ τὴν πλατεῖαν 'Ομοιοῖας.

ΝΙΚΟΛ. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ ΑΛΑΝΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Ζακυνθίου Νέα 'Αγορά, ἀριθ. 18.

Τὸ ὑψίστην ποιότητος χρυσοῦν κρέας μόνον ἐκεῖ δύνασθε νὰ εὕρητε. — Σαλάμια, χοιρομύρια, λουκάνικα ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων, καὶ ὅτι ἄλλο ἀνάγεται εἰς τὴν ἀλαντοποιαν. — Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν. — Ὅλα εἶνε ἐκλεκτὰ καὶ συγκαταβατικὰ. 2

ΥΔΑΤΑ ΚΥΛΛΗΝΗΣ πρόσφατα εἰς φιάλας πωλοῦνται μόνον παρὰ τῆς Διευθύνσεως τῶν Σιδηροδρομῶν Πελοποννήσου (ὁδὸς Πεναικωτῶν 14) πρὸς δρ. 6 τὴν δωδεκάδα. Δι' ἑκάστην ἐπιστερομένην καινὴν φιάλην ἀποδίδονται λεπτὰ 15.



ΚΛΙΝΑΙ ΣΙΔΗΡΑΙ
ΚΛΙΝΑΙ κομψόταται, ΚΛΙΝΑΙ στερεώταται, ἀπαράμιλλοι πρὸς τὰς ἀγγλικὰς, εὗρισκονται εἰς τὸ κλινοπωλεῖον τοῦ κυρίου
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΟΥΚΑΚΗ
ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρῶν ἀριθμὸς 88. Τὸ Κατάστημα τοῦ κ. Κουκάκη ὑποχρεοῦται εἰς τοὺς ἀγοραστὰς διὰ τὴν ἐπιδιόρθωσιν οἷας δῆποτε βλάβης δωρεάν.
'Αγοράσατε κλίνας διότι θὰ εὐχαριστηθῆτε.
Στερεότης — κομψότης — εὐθηνία — ἐπισκευὴ δωρεάν. 4

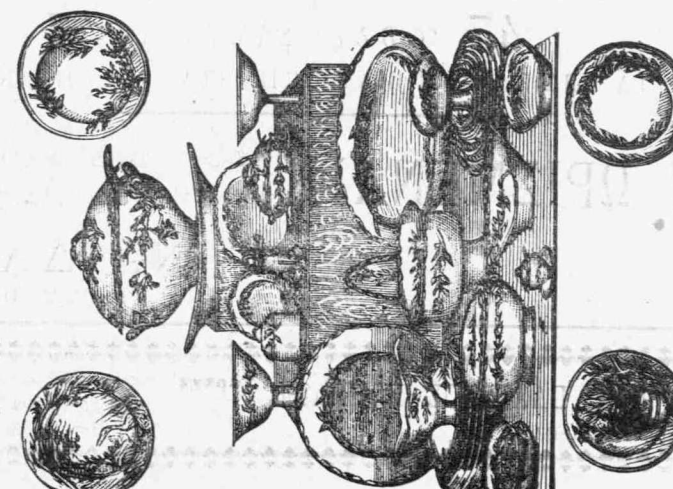
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ
'Αθήναι, ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 39,
Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φοκῶν, κομπίων, χειροκτίων, μπαστουτιῶν, ὀμβρελῶν, φλανελλῶν κλπ. ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.
Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.
Λαιμοδετὰ κατὰ παραγγελίαν.

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ
ΓΝΗΣΙΟΙ εὗρισκονται ἐν τῷ Καταστήματι Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πωλούμενοι κατὰ φιάλας ἢ κατ' ὄκλαν. Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὄλων τῶν ἐπιδορπίων Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων.
'Οδὸς Μουσῶν, 11. 2



ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ Δ. ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
79. — Ὁδὸς Αἰόλου — 79.
'Επισκευάζονται ὠρολόγια ἐντελέστερα καὶ λιαν κανονικῶς ἐργαζόμενα ὅσονδήποτε ἐφθαρμένα καὶ ἂν ἦνε, μετ' ἐγγυήσεως. Πωλοῦνται
ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΝΙΚΕΛ
χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ. 'Αγοράζετε ὠρολόγιον Νικεὺ τῆς τσέπης ἐγγυημένον νὰ ἐργάζεται κανονικῶς
ΜΕ 17 ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΑΣ
ΕΓΓΕΡΤΗΡΙΑ δὲ διαφόρων εἰδῶν ἀπὸ 9 δρ.—25. Δέχεται καὶ παραγγελίας ΧΡΥΣΑΦΙΚΩΝ. Εἰδήμων τεχνίτης τοῦ Καμάρου ἐργάζεται αὐτῷ. 9
Η ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δε' Ἀμίστις εὗρισκείται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ μας καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.
Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἔναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν 'Αθηνῶν λαμπρὸν κεντρικὸν τοῦ κυρίου
ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ
εὗρισκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κολώνια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευασμένη καὶ πωλούμενη κατ' ὄκλαν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κεντρικοὺς γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ
125 Ὁδὸς Αἰόλου 125.
'Εκφορέθησαν
Δάμπα, Πολυλατοῖ, μεγάλη συλλογὴ χρυσαλλίων στεφῶν, μεγάλη συλλογὴ σκευῶν ἐκ Πορσελάνης καὶ φατίνης πλουσία συλλογὴ κομφοτηχημάτων. — Μαχαίροσπῆρωνα, σύνολα τούτων, σύνολα τραπέζης — Τῦραι ὀφιστημένα.



GRAND MAGASIN LE LOUVRE
125 Rue d'Éole 125.
On a apporté
Lustres, grand choix de vase de cristal, grand assortiment d'articles en Porcelaine et en Faïence, riche collection d'articles de luxe.—Service de table. — Services a thé. — Prix Fixés.
Ο ΡΩΜΗΟΣ τοῦ ΣΟΥΡΗ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς του μέχρι τοῦ 1892 πωλεῖται ἐξ αἰρετικῶς, διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῶν 'Ελλετικῶν Μυθιστορημάτων ἀντὶ φρ. 50. — Ἐπίσης καὶ τὰ 'Απαντα τοῦ ΣΟΥΡΗ (τόμος 5) ἀντὶ φρ. 12. Ἐκαστος τόμος ἰδιᾶ ἀντὶ φρ. 2.50.